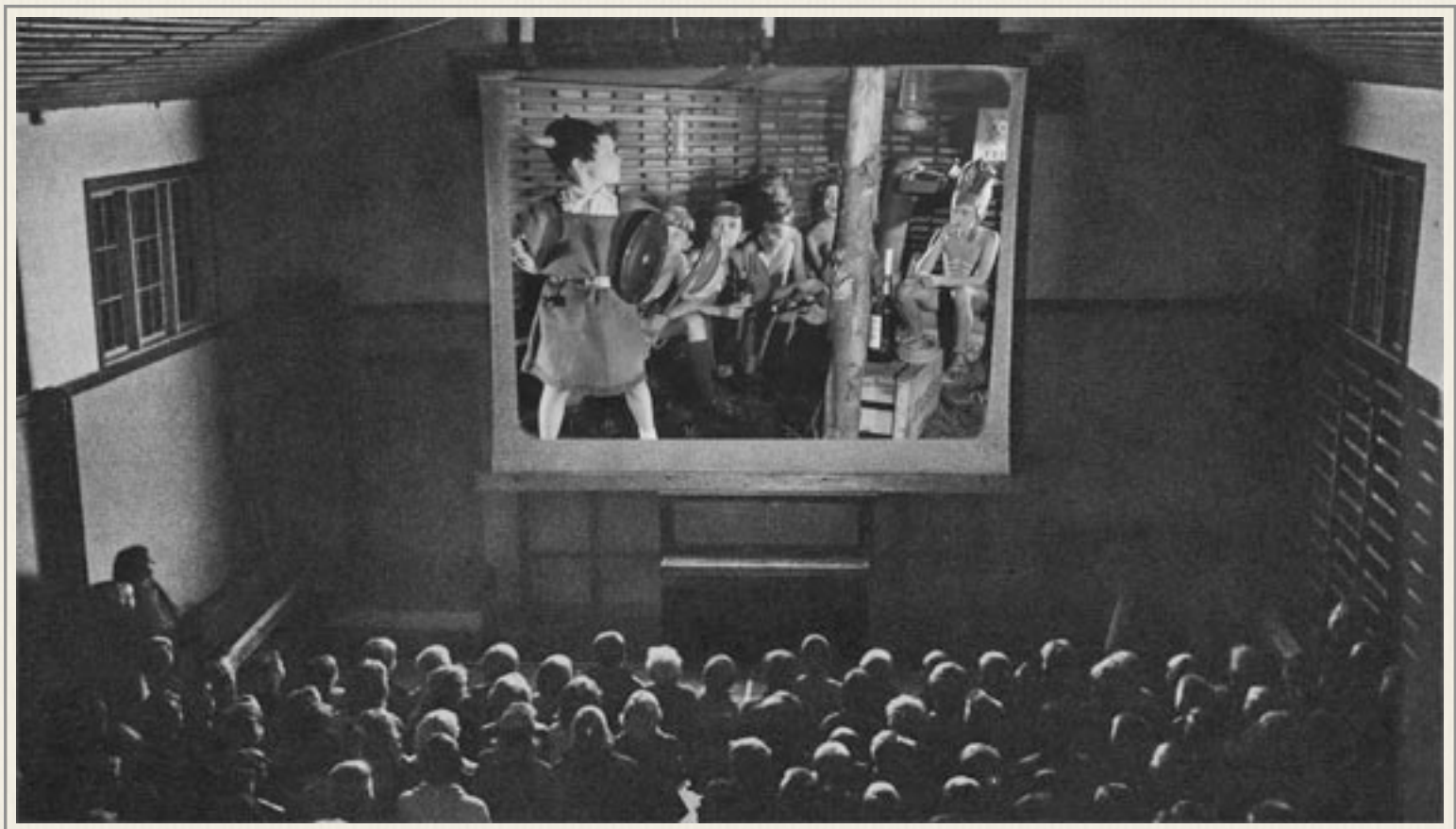

Peters Julekalender

Vi laver hule og kommer i biografen

Hej Peter!

Det er tvillingerne, der råber. Jeg står på trappen ind til Brugsen og er på vej hjem med varer til mor. Hun manglede kaffe og margarine, og så måtte jeg afsted - på min nye blå cykel. Jeg er ikke så sikker endnu, men det går hele tiden fremad. Det værste er, når jeg skal stoppe.

- Kommer du ikke over og leger - far tærsker.

Det er altid sjovt at lege omme ved Signe og Inger. Deres far har en stor gård lige ved åen, og han er osse formand for bestyrelsen på mejeriet, så jeg kender godt Hans Aksel. Han kommer tit og

skal snakke med far om et eller andet, og så sidder de i dagligstuen og får sig en øl. I den sidste tid synes jeg, at han har besøgt os flere gange, end han plejer. Jeg ved osse godt, hvad de snakker om, for det går vist ikke så godt med mejeriet. Jeg har spurgt far, hvad de snakker om, men han siger bare, at det skal jeg ikke tænke på. De voksne tror ikke, at vi børn kan forstå noget, men jeg ved godt, at der er problemer med landmændene, der leverer mælk til mejeriet. Der er nogen af dem, der mener, at mejeriet er for lille, og at de hellere vil levere mælk til et andet mejeri. Det kan jeg nu ikke forstå, jeg synes, mejeriet er stort nok. Jeg prøver at lade være med at tænke på det, men mine tanker om mejeriet dukker op igen og igen. For hvis nu mejeriet ikke er stort nok så. . . .

Jeg vil ikke tænke på det.

Da jeg kommer forbi Kroen på vej om til tvillingerne, kan jeg se en plakat på døren. Der er film i kroens sal i aften - "Lille Per og Onkel Sofus". Den kunne jeg godt tænke mig at se. Jeg plejer at få lov til at se film, når den omrejsende biograf kommer til Sallinge.

Tvillingerne står i den store lade, og det er næsten ikke til at høre, hvad de siger, så meget larmer tærskværket. Deres far står i en stor støvsky ved den ene ende af tærskværket og griner og vinker til os, da vi går forbi. Han sprætter snoren om kornnegene op med en kniv og smider dem så ned i tærskværket. Når halmballerne så kommer ud i den anden ende, bliver de skubbet opad på en træsliske helt op til halmloftet. Det er der, vi skal op.

Det er deres karl, Jens, der står oppe på halmloftet og taget imod ballerne. Han står i bar overkrop og sveder, så hårdt arbejder han. Da vi kommer op til ham, hjælper vi ham med at slæbe ballerne længere ind på loftet. Vi slæber bare ballerne derhen og så stabler Jens dem, og de når allerede næsten helt op til taget.

Det er hårdt at slæbe halmballerne, for det skærer i hånden, når vi tager fat i snoren, der holder sammen på ballerne, så vi bliver hurtigt trætte af at slæbe halm. Men jeg ved osse godt hvorfor, vi skulle op på halmloftet. Ikke for at slæbe halm, men for at bygge hule.

Jeg tror tvillingerne har prøvet det før, for de ved lige hvordan, vi skal gøre. Når Jens har sat to baller på gulvet, skubber vi dem bare en lille smule fra hinanden, lige nok til, at vi kan krybe imellem dem. Jens opdager ingenting, for han har så travlt med at følge med, når halmballerne én efter én kommer op på loftet. Sådan bliver vi ved, til vi har lavet en lang gang ind i halmen, som ender helt ude ved taget. Inger er den første, der kravler ind i tunnelen og bliver væk, så er det Signes tur og hun er osse hurtigt væk. Jeg står og kigger på det mørke hul ind i halmen, nu er det min tur. Jeg er pludselig blevet lidt bange, for hvad nu hvis jeg sidder fast langt inde i halmen og ikke kan komme ud? Hvad nu hvis, det hele styrter sammen over hovedet på mig? Men hvis Signe og Inger kan, så kan jeg osse. Jeg ser mig tilbage. Jens kan ikke se mig, så jeg begynder at kravle ind i halmen. Langsomt kravler jeg ind i den smalle gang mellem halmballerne. Jeg kan ikke se noget, men kravler bare langsomt fremad i mørket. Nogle steder er gangen meget smal og pludselig sidder jeg fastklemmt mellem to halmballer. Jeg kan mærke, at jeg begynder at svede. Jeg sidder fastklemmt i mørket langt

langt inde i halmen. Jeg prøver, om jeg kan kravle baglæns, men det kan jeg ikke, og jeg synes heller ikke, at jeg kan komme fremad. Jeg er bange nu, for hvad hvis jeg slet ikke kan komme ud? Pludselig hører jeg noget pusle foran mig. Hvad er det? Jeg mærker noget ved mit hoved. Er der mus i halmen? Men det er en hånd - det er Signes hånd, der rammer mig.

- Nå, der er du? Hvor bliver du af?

- Jeg kan ikke komme igennem.

- Tag fat i min hånd, sir' hun, - så trækker jeg.

Nu er det ligesom, jeg har fået flere kræfter og da jeg ser et lille lys forude, ved jeg, at jeg nok skal komme gennem tunnellen ud til taget.

Nu sidder vi alle tre i det lille hulrum mellem halmen og taget. Vi sidder meget tæt og det er dejligt at sidde så tæt på pigerne. Vi drenge sir' tit, at vi ikke gider at lege med pigerne, men i grunden er de søde at være sammen med, det synes jeg i hvert fald.

- Nu må vi hellere kravle tilbage, før nogen opdager, hvad vi har lavet, sir Inger pludselig.

Jeg er ikke meget for det, men kan jo godt se, at jeg bliver nødt til at kravle tilbage.

Men nu har jeg jo prøvet det én gang, så nu tror jeg, det går bedre.

Jeg er den første der begynder at kravle tilbage og denne gang går det hurtigt og uden problemer. Jeg forstår slet ikke, at der har været noget at være bange for.

Da vi alle tre lidt senere sidder i køkkenet og drikker saftevand, kommer Hans Aksel ind.

- Nå, der sidder mine tre medhjælpere - er I blevet trætte?

- Ja, far vi kan ikke mere, sir' Signe.

Hans Aksel griner.

- Ja, I har måske ikke hjulpet så meget, men jeg vil alligevel godt gi' jer alle tre en biografbillet, så I kan se den Lille Per-film, de viser på kroen i aften. Og du kan godt ta' Ulrik med.

Vi mødes foran kroen lidt før syv. Jeg kan se, at tvillingerne har taget deres fine tøj på, og det har Ulrik og jeg osse.

Inger har fået penge med, så hun kan købe billetter til os. Hun køber dem af Hans Snedker, der sidder ved et lille bord, foran døren ind til krosalen.

- Nåh, der er nok nogen, der skal med pigerne i biografen, sir' han og griner.

Da vi kommer ind i salen, kan jeg se, at både Knud, Niels Chr. og Per allerede er kommet. De sidder på første række og der er lige plads til os osse. Foran scenen er der hængt et stort hvidt

lærred op og jeg ved, at maskinen, der viser filmen,

står bag en dør, hvor der er et hul, hvor lyset kan komme igennem. Det er lidt ligesom, når jeg selv leger biograf med mit lille episkop, som jeg fik til min fødselsdag sidste år.

Så, nu begynder filmen. Jeg har set Lille Per-film før, men den her er den nyeste. Jeg har osse en bog om Lille Per, som jeg har fået af mor.

- Det var en rigtig god film, sir' Per, da vi er på vej ud af salen. - Lagde du mærke til det vikingetøj, som Lille Per og de andre drenge havde på?
- Ja, bare vi havde sådan noget og så du osse deres sværd og skjolde.
- Men det er jo osse film, sir' Per så, det er jo ikke rigtigt.
- Nej, men alligevel.

I garderoben går vi forbi alle dem, der skal ind og se den næste film. Det er vist en kærlighedsfilm for voksne. Jeg kan se, at det er mange af karlene og de unge piger fra gårdene i Sallinge, der står og venter. Jeg får øje på Jens, der står sammen med Tove, den unge pige i Brugsen.

- Er de kærester? Hvister jeg til Per.
- Det tror jeg nok. Far siger, at han kommer rendende hele tiden som en anden hanhund i løbetid. Men jeg ved ikke helt, hvad han mener med det.

Udenfor kroen er det nu blevet helt mørkt, kun kroens indgangslampe og Brugsens vinduer lyser op.

- Vi ses i morgen! råber vi til hinanden.

Ulrik og jeg går hjem i mørket.

Det har været en rigtig god dag.

FAKTA

Et gammel tærskværk - Hans Aksels var dog meget større.

[Klik her](#) for at læse en artikel om en rejsebiograf.